

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	7118010837
Dátum vydania rozhodnutia:	08.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7118010837.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného X. H., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 8. apríla 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného X. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. marca 2022, sp. zn. 8To/90/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. H. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Košice I (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. septembra 2021, sp. zn. 1T/40/2018 uznal obvineného X. H. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v Košiciach na Floriánskej ulici č. 18 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, na chodbe pred jedálňou 19. októbra 2016 v čase medzi 7:00 hod a 8:00 hod. v prítomnosti najmenej troch ďalších odsúdených fyzicky napadol poškodeného L. I. tak, že po predchádzajúcej výmene názorov k nemu pristúpil a päšťou ho udrel do ľavej časti tváre, čím mu spôsobil opuch ľavého lica, zlomeninu sánky vľavo a zlomeninu zuba č. 38 s dobou liečenia najmenej 8 týždňov.

Okresný súd uložil obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, pri nezistení existencie žiadnej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil

do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému Ľ. I. škodu vo výške 2 918,40 Eur a poškodenej Zdravotnej poisťovni Dôvera a.s., škodu vo výške 2 401,10 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Ľ. I. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný sporový proces.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného X. H. zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený X. H. dovolanie 27. novembra 2024 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal vyhodnotenie samotných dôkazných prostriedkov v jeho neprospech. Súd prvého stupňa postavil argumentáciu o jeho vine výlučne na výpovediach poškodeného Ľ. I., svedkov N. Y., M. H., R. F. a Y. F.. Išlo o účelové výpovede osôb, ktoré prijali za tieto výpovede odmenu. Táto skutočnosť bola súdu riadne preukázaná, a to výpoveďou svedka K. Q., uvedené potvrdil aj svedok H.. Svedok V. potvrdil, že zo strany obvineného žiaden fyzický útok nevidel. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa s touto informáciou nijako nevysporiadali. Rovnako boli niekoľkokrát v priebehu samotných výpovedí označení referenti, ktorí údajne tento konflikt a fyzické napadnutie mali vidieť. Z ich strany nebol hlásený žiaden konflikt, alebo fyzické napadnutie. Samotný poškodený v čase, keď sa mal tento konflikt udiať potvrdil, že k žiadnemu nedošlo.

Najvyšší súd už niekoľkokrát apeloval vo svojich rozhodnutiach na skutočnosť, že „pre uznanie viny nemôžu stačiť len výpovede spolupracujúcich osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ak navyše nie je možné vylúčiť ich účelovosť motivovanou snahou získať miernejší trest oproti ostatným obžalovaným z tej istej trestnej činnosti“. Súd posúdeniu dôveryhodnosti týchto osôb a rozporom v ich výpovediach nevenoval pozornosť v dostatočnom rozsahu.

Obvinený ďalej namietal skutočnosť, že súd prvého stupňa nevykonával na hlavnom pojednávaní obvineným navrhnuté dôkazy, a to výsluch svedkov J., L. a J.. Takéto konanie je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Odvolací súd vychádzal z prezumpcie viny obvineného, keď ho formalisticky vyzval na oznámenie návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré následne bez podrobného odôvodnenia odmietol. Odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami obvineného k svojvoľnému hodnoteniu výpovedí svedkov súdom prvého stupňa.

Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodiť je odrazom práva na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Tiež podľa názoru obvineného došlo k porušeniu práva na obhajobu, pretože uznesenie neobsahovalo úvahy o prípadných dôvodoch, ktoré mohli viesť ku krivému svedectvu svedkov, súd ani nevyhodnotil ich vierohodnosť. Svedkovia, na ktorých výpovediach bolo založené rozhodnutie o vine viackrát zmenili svoju výpoveď. Celý proces je založený na krivých výpovediach zmenených v priebehu konania, a odmietnutí vykonania dôkazov v prospech obvineného.

Čo sa týka dokazovania, tak obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu. Nedokázaná vina má rovnakú váhu ako dokázaná nevina, pričom platí zásada „in dubio pro reo“. Tieto zásady boli v priebehu konania porušené.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona, zrušil rozhodnutie krajského súdu, a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie.

Obvinený doplnil svoje dovolanie podaním z 18. marca 2025, v ktorom bližšie špecifikoval dovolací

dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Uviedol, že podal námietku zaujatosti voči sudcovi JUDr. Milanovi Husťákovi. Tento sudca sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, na ktoré obvinený v priebehu konania poukazoval od momentu podania obžaloby, ktorá bola podaná v rozpore s Trestným poriadkom, nakoľko nebola podložená žiadnymi relevantnými dôkazmi. Po podaní obžaloby mu bolo odopreté právo na náležité preštudovanie vyšetrovacieho spisu a predkladanie dôkazov v jeho prospech. Takéto konanie je v rozpore s právom na prezumpciu nevinu, ako aj na riadnu obhajobu. Samosudca uviedol, že sa necíti byť zaujatý, pričom voči tomuto rozhodnutiu podal obvinený sťažnosť, o ktorej nebolo do dnešného dňa rozhodnuté. Následne vec dostal sudca JUDr. Martin Baločko, ktorý rovnako neprihliadal na obvineným uvedené námietky. Voči tomuto sudcovi obvinený tiež vzniesol námietku zaujatosti, pričom samotný sudca vyslovil, že sa necíti byť zaujatý. Takýmto konaním bola obvinenému zmarená možnosť, aby jeho trestná vec bola prejednaná na nezávislom a nestrannom súde.

* * * * *

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý vo svojom podaní z 20. decembra 2024 uviedol, že súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom svedka I., H., prečítaním výpovede obvineného, svedka F., V. a svedkyne Ž., oboznámením znaleckého posudku, listinných dôkazov a v zmysle pokynov odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a vypočul svedkov V. a Q.. Po takomto vykonanom dokazovaní súd nemal žiadne pochybnosti o vine obvineného, nakoľko tento bol usvedčovaný nielen samotným poškodeným I., ale aj ďalšími priamymi dôkazmi, a to sú výpovede svedka H., ktorý doslova uviedol, že „videl, ako obvinený udrel do tváre poškodeného I.“. Uvedené potvrdil aj svedok F., ktorý uviedol, že „I. obvineného neudrel, práve naopak, obvinený udrel poškodeného.“ Uvedené potvrdzuje aj znalecký posudok, lekárske správy a nepriamo aj svedok V., ktorý potvrdil verbálny konflikt medzi obvineným a poškodeným, nakoľko prišiel až po fyzickom útoku obvineného na poškodeného. Aj obvineným navrhnutý svedok Q. uviedol, že „žaden úder nevidel“, ale potvrdil, že „došlo k fyzickému kontaktu medzi obvineným a poškodeným dokonca, že došlo aj k pádu oboch na zem“. Súd po vyhodnotení doplneného dokazovania zvážil, že ďalších navrhnutých svedkov (J. a L.) nie je potrebné vypočuť, nakoľko dôkazná situácia zjavne dokumentuje vinu obvineného. Súd zamietol návrh obvineného na opätovné vypočutie svedka I., nakoľko tento bol riadne vypočutý tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a len chybou obvineného mu neboli položené žiadne otázky, nakoľko obvinený opustil pojednávaciu miestnosť. Súd taktiež odmietol ako dôkaz kamerové záznamy, pretože tieto nebolo možné po tak dlhej dobe zabezpečiť. Rovnako súd odmietol vypočuť znalca, vypočutého už v prípravnom konaní, a jeho výpoveď bola prečítaná na hlavnom pojednávaní.

V predmetnej veci nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu zisteného skutku, ani k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Neboli zistené žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, ani žiadne pochybenia súdu pri ukladaní trestu. Rozhodnutie súdu je vo všetkých jeho výrokoch správne a zákonné. Odôvodnenie rozhodnutia je podrobné, náležité a vystihujúce všetky vykonané dôkazy s ich vyhodnotením jednotlivo, ako aj v ich súhrne.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol prokurátor dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 20. januára 2025.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti

dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený už raz v tejto trestnej veci podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), a i) Trestného poriadku. O tomto dovolaní bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. marca 2023, sp. zn. 5 Tdo 14/2023 tak, že súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol. V dovolaní z 12. októbra 2022 obvinený uviedol takmer totožné skutočnosti, a to najmä skutkové okolnosti o založení jeho viny na výpovediach svedkov I., F., F., H., Y. a odmietnutie súdu vykonať dôkazy svedčiace v jeho prospech (najmä výpovede svedkov J., L. a J.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej

obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Formulácia tohto ustanovenia vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007-II).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Nakoľko nebolo možné jednoznačne oddeliť námietky obvineného týkajúce sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku od námietok týkajúcich sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože úzko spolu súvisia, posudzoval ich aj najvyšší súd vo vzájomnej súvislosti:

V rámci týchto dovolacích dôvodov obvinený namietal najmä účelové výpovede svedkov Y., H., F., F. a I., na ktorých výpovediach bola založená jeho vina, ako aj to, že súd nijakým spôsobom neoveroval ich vierohodnosť a celkovo vyhodnocoval všetky dôkazy v neprospech obvineného. Ďalej namietal to, že

okresný súd odmietol vykonať dôkazy, ktoré boli v prospech obvineného (kamerový záznam, výsluch svedkov J. a L.,) a tiež, že mu bolo odopreté právo preštudovať vyšetrovací spis, a klásť poškodenému I. pri jeho výsluchu otázky.

Najvyšší súd v prvom rade poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, ktorý na str. 9 a 10 jasne a výstižne uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, keď dospel k záverom, že: „súd nemal žiadne pochybnosti o vyslovení viny obžalovaného, nakoľko tento je usvedčovaný jednak samotným poškodeným I., ale aj ďalšími priamymi dôkazmi a to sú výpovede svedka H., ktorý doslova uviedol, že videl, ako obžalovaný udel do tváre poškodeného I., čo potvrdil ako priamy svedok aj svedok F., ktorý takisto uviedol, že videl, že I. obžalovaného neudrel a práve naopak, obžalovaný udel poškodeného. Je nepochybné aj z ďalších dôkazov, že obžalovaný X. H. pristúpil a päťou udel poškodeného I. do oblasti tváre, čo dokumentuje aj znalecký posudok profesora MUDr. E. R. CSc. a jeho závery na č.l. 107 až 118, takisto lekárske správy na č.l. 119 - 120 a nepriamo ho usvedčuje aj svedok V.Ľ. (pedagóg v ÚVTOS), ktorý potvrdil verbálny konflikt medzi obžalovaným a poškodeným, nakoľko prišiel až po fyzickom útoku obžalovaného na poškodeného. Obrana obžalovaného spočívala v neustálom napádaní procesných chýb od začiatku vyšetrovania až po konanie pred súdom, jeho sťažnostné konania boli vždy procesne vyriešené zákonným spôsobom, ako to dokumentuje spisový materiál. Výsluchmi svedkov V. a Q. sa dôkazná situácia absolútne nezmenila a nevyvrátila skutočnosť, že by obžalovaný nemal napadnúť poškodeného I. I., práve naopak verbálny incident potvrdil svedok Y. V. a prakticky zhodne vypovedal, ako v prípravnom konaní, teda tak, ako to vyplýva z vykonaného dôkazu prečítaním jeho výpovede z prípravného konania, kde dokonca vypovedal vzhľadom na menší časový odstup od spáchania skutku podrobnejšie, čo je aj logické. Aj obžalovaným navrhnutý svedok K. Q., ktorý síce uviedol, že žiaden úder nevidel, potvrdil, že došlo k fyzickému kontaktu medzi obžalovaným a poškodeným, dokonca že došlo okrem nejakého ťaženia aj k pádu na zem oboch odsúdených. To, že K. Q. v otázke dátumu vzniku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným vypovedal zjavne účelovo, svedčí aj skutočnosť, ktorú súd vyššie popísal, že svedok Q., keď bol vypočutý bez prítomnosti obžalovaného nevedel ani len uviesť, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody. Následne keď opustil pojednávaciu miestnosť a vrátil sa späť do pojednávacej miestnosti s obžalovaným X. H., kde obaja priznali, že sa rozprávali, už zázračne vedel presný dátum incidentu, keď uviedol, že sa stal 17. októbra, avšak následne nevedel uviesť rok spáchania incidentu. Táto skutočnosť však z hľadiska viny obžalovaného nie je podstatnou....“

Návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania sa súd prvého stupňa riadne zaoberal, keď v rozhodnutí uviedol, že: „Súd po vyhodnotení doplneného dokazovania zvažil, že ďalších svedkov navrhovaných obžalovaným M.Š. J. a R. L. nie je potrebné vypočuť, nakoľko dôkazná situácia z pôvodného konania, ako aj doplneného dokazovania zjavne dokumentuje vinu obžalovaného. M. J., ktorý bol navrhnutý obžalovaným sa zjavne dlhodobo zdržiava v zahraničí - v Českej republike, ako to vyplýva zo spisového materiálu a R. L. súd ani len nedokázal vypátrať..... Súd zamietol aj návrh obžalovaného na opätovne vypočutie poškodeného I., nakoľko údajne mu chce položiť nejaké otázky. Poškodený I. bol riadne kontradiktórne vypočutý tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a len chybou obžalovaného mu tento nepoložil žiadne otázky, nakoľko dobrovoľne opustil pojednávaciu miestnosť v čase, keď bol poškodený na hlavnom pojednávaní vypočúvaný. Dokonca obžalovaný ani len neuviedol, k čomu chcel doplniť výsluch poškodeného. Súd zamietol takisto prehrať kamerové záznamy, ktoré navrhoval obžalovaný, nakoľko ako to vyplýva zo spisového materiálu a aj výpovede svedka Y. V., tieto v tomto čase nie je možné po tak dlhej dobe zabezpečiť. Súd zamietol vypočuť súdneho znalca a zamietol aj doplniť dokazovanie o zdravotnú dokumentáciu poškodeného, nakoľko jednak znalec okrem toho, že vypracoval znalecký posudok, ktorý bol so súhlasom obžalovaného vykonaný ako dôkaz na hlavnom pojednávaní, tak bol aj vypočutý v prípravnom konaní a jeho výpoveď bola prečítaná na hlavnom pojednávaní. Zdravotná dokumentácia poškodeného tvorila súčasť a podklad na vypracovanie znaleckého posudku z odboru zdravotníctva.“

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym

rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Preskúmaním spisového materiálu a dôvodov rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa je nutné konštatovať, že právo na obhajobu obvineného bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované. V priebehu celého trestného konania vrátane súdneho konania, s výnimkou len posledného hlavného pojednávania bol navyše obvinený zastúpený obhajcom, ktorý riadne vykonával jeho obhajobu, a preto nemožno skonštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Oba sudy sa riadne vysporiadali so všetkými námietkami obvineného vrátane vierohodnosti jednotlivých dôkazov. Okresný súd sa dôsledne zaoberal aj všetkými obvineným navrhnutými dôkazmi, a týmto buď vyhovel, alebo ich odmietol, pričom svoje rozhodnutie (ako vyplynulo z jeho citácie uvedenej vyššie) náležite zdôvodnil. V prípade vypočutia navrhnutých svedkov J. a L. usúdil, že nie je potrebné ich vypočuť, nakoľko dôkazná situácia zjavne a dostatočne dokumentuje vinu obvineného.

Ohľadom znalca MUDr. E. R., CSc., ktorého výpoveď z prípravného konania (č.l. 92 - 94 spisu) bola prečítaná na hlavnom pojednávaní 13. januára 2020 so súhlasom prokurátora (č.l. 376 spisu) podľa § 268 ods. 2 Trestného zákona, pričom bol na tomto hlavnom pojednávaní oboznámený aj jeho znalecký posudok (č.l. 113 - 114 spisu), je potrebné uviesť nasledovné. Zdravotná dokumentácia poškodeného tvorila súčasť a podklad na vypracovanie znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, a preto nebolo potrebné ju osobitne oboznamovať na hlavnom pojednávaní. Obvinený odmietol ďalšiu účasť na hlavnom pojednávaní, z ktorého v jeho priebehu dňa 13. januára 2020 odišiel. Na tomto pojednávaní bol okrem čítania výpovedi znalca vypočutý aj svedok a poškodený I. (str. 373 spisu), ktorému chcel obvinený v neskoršom štádiu konania klásť otázky. Uvedeným konaním (odmietnutím účasti na hlavnom pojednávaní) sa obvinený vzdal svojho práva vypočúvať svedka. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že na následky vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti podľa § 252 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku bol obvinený riadne poučený v predvolaní na hlavné pojednávanie (č.l. 359 spisu).

V prípade kamerových záznamov okresný súd vysvetlil, že tieto nebolo možné zabezpečiť, a preto nemohli byť vykonané ako dôkaz v trestnom konaní. Z odpovede Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že kamera nenahrávala záznamy (č.l. 163 spisu).

Podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk, zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel; toto neplatí, ak ide o doručenie obžaloby, uznesenia o podmienечnom zastavení trestného stíhania a trestného rozkazu.

Nie je pravdivé ani tvrdenie obvineného, že mu nebolo umožnené preštudovanie vyšetrovacieho spisu. Vyšetrovateľ, potom čo zistil, že obvinený X. H. bol prepustený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov (ďalej len „ústav“) požiadal ústav o informáciu, akú adresu uviedol X. H. na doručovanie písomností (č.l. 181 spisu). Z odpovede ústavu (č.l. 182 spisu) vyplýva, že obvinený uviedol adresu na doručovanie písomností „K Starej Tehelni č. 6, Prešov“, na ktorej adrese preberal

obvinený zásielky aj v prípravnom konaní. Následne vyšetrovateľ zaslal na túto adresu 25. apríla 2018 obvinenému upovedomenie o možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré si obvinený neprevzal v odbernej lehote (č.l. 199 vyšetrovacieho spisu). Z obvinenému doručovanej zásielky vyplynulo, že nebol zastihnutý dňa 27. apríla 2018, pričom v tento deň bol upovedomený o uložení zásielky. V súvislosti s ustanovením § 63 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sa do lehoty určenej podľa dní nezapočítava deň, v ktorom nastala udalosť určujúca začiatok lehoty, sa za deň doručenia mu zásielky považuje 3. máj 2018. O jeho právach v zmysle ustanovenia § 34 Trestného poriadku bol obvinený riadne poučený na č.l. 57 - 58. K žiadnemu porušeniu práva na obhajobu uvedeným postupom plne zodpovedajúcim Trestnému poriadku nedošlo.

K skutkovým námietkam obvineného spočívajúcim v tom, že svedok V. potvrdil, že zo strany obvineného žiadny fyzický útok nevidel, pričom tento konflikt nebol ani ohlásený je potrebné opätovne uviesť, že poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd odkazuje na vyššie uvedenú citáciu odôvodnenia rozsudku okresného súdu, kde tento podrobne vysvetlil, prečo výpovede svedkov V. a Q. nezmenili celkovú dôkaznú situáciu v prospech obvineného.

Z vyššie uvedených dôvodov nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Čo sa týka tohto dovolacieho dôvodu, v súvislosti s ktorým obvinený namieta absenciu rozhodnutia krajského súdu o sťažnosti voči uzneseniu o nevyhlásení sudcu JUDr. Milana Husťáka najvyšší súd uvádza, že Okresný súd Košice I uznesením zo 4. februára 2019, sp. zn. 1T/40/2018 rozhodol podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, § 32 ods. 3 Trestného poriadku tak, že samosudca JUDr. Milan Husťák nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného X. H.. Voči tomuto uzneseniu podal obvinený sťažnosť (č.l. 297 spisu), ktorá bola doručená okresnému súdu 9. apríla 2019. Opatrením predsedu súdu 1 SprR/12/2019 z 3. apríla 2019 boli spisy sudcu JUDr. Milana Husťáka prerozdelené náhodným výberom do súdnych oddelení, nakoľko zákonný sudca bol preložený na Krajský súd v Košiciach (č.l. 292 spisu). Trestná vec obvineného bola pridelená do senátu 6T sudcovi JUDr. Martinovi Baločkovi. Na hlavnom pojednávaní 1. júla 2019 po jeho otvorení obvinený uviedol, že žiada aby sa konalo hlavné pojednávanie odznova. Na to samosudca JUDr. Martin Baločko vyhlásil uznesenie podľa § 277 ods. 5 Trestného poriadku, že dokazovanie vykoná odznova, keďže došlo k zmene senátu. Z uvedeného dôvodu odpadli dôvody sťažnosti obvineného proti uzneseniu o nevyhlásení samosudcu JUDr. Milana Husťáka.

Obvinený neskôr namietal aj zaujatosť samosudcu JUDr. Martina Baločka, ktorý uznesením zo 16. septembra 2019, sp. zn. 1T/40/2018 rozhodol, že podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, § 32 ods. 3 Trestného poriadku nie je vylúčený z úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného X. H.. Krajský súd uznesením z 16. októbra 2019, sp. zn. sťažnosť obvineného voči uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Je teda zrejmé, že námietka zaujatosti obvineného bola voči zákonnému sudcovi posudzovaná súdmi oboch stupňov, a preto nemožno prisvedčiť dovolaciemu argumentu obvineného, že jeho vec nebola posudzovaná nestranným a nezávislým súdom.

Dovolací súd konštatuje, že ani po dôkladnom oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm.

i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.